

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Υ'Λ

Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΣΩΣ

(Τὸ πῶς ἐνδιαφέρουν ἀστυνομικὸ ἀγώνισμα)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Χόλμς, προχωρώντας ἀθόρυβα, έφτασε πρὸς στὴν πόρτα τοῦ ξενοῦ σπιτιοῦ. Έτομαζόταν νὰ χρησιμοποιήσῃ ἀντικλεψιὶ, μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἔξακριβώσε πὸς ἡ πόρτα δὲν ἦταν κλειδωμένη. Τὴν ἔπαιξε ἀθόρυβα καὶ μπήκε σὲ μὰ ἔσωτερικὴ αὐτῆ. Ἄναψε κατόπιν ἕνα κέρινο σπῆρτο καὶ ἔβριξε μὴ ματιὰ γύρω του. Βλέποντας τότε μὴ ξύλινη σάλα μπροστά του, τὴν ἀνέβριξε καὶ προχώρησε σ' ἕνα δωμάτιο, μέσα στοῦ ὁποῖο δὲν ἴπρηξε κανένα ἔπιπλο.

— Ἄ! νὰ ἕνα ἀκατοῦρητο σπίτι! εἶπε μέσα του ὁ Χόλμς. Πρέπει ὁ Μπλάκβηλ νὰ ἔχη κάποιο λόγο πὸν ἔρχεται ἔδω. Ἄλλὰ πὸν εἶνε; Μήπως ἀνέβριξε στοῦ ἐπάνω πάτωμα;

Μὴ ἄλλη σάλα ὀδηγῶσε στοῦ δεῦτερο πάτωμα. Ὁ Χόλμς τὴν ἀνέβριξε, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν ἀνακάλυψε κανένα ἴχνος τοῦ Μπλάκβηλ. Ἀνέβριξε ἔπειτα στοῦ τρίτο, μὰ οὔτε καὶ ἐκεῖ ἴπρηξε ἡμῆχη ζωντανή. Τόγῃ ὁ ἀστυνομικὸς κατέβριξε πάλι στοῦ πρώτο πάτωμα. Ἐξαφνα δὲμως στάθηκε καὶ ἀφουγκράστηκε. Εἶχε ἀκούσει ἕνα παράδοξο θόρυβο, κατὰ σὴν φλοίσβο νεροῦ πὸν κυλάει.

— Ὁ Τάμεσος! μῆνῃσε, φαίνεται πὸς τὸ πίσω μέρος αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ βρισκεται πάνω ἀπ' τὸ ποτάμι.

Ἐνα μυστηριώδες χαμόγελο φάτισε τότε τὴν ἐνεργητικὴ φυσιογνωμία τοῦ Σέρλοκ Χόλμς. Καὶ διασχίζοντας ἕνα διάδρομο, μπήκε σ' ἕνα δωμάτιο, ἀπέναντι στὴν πόρτα τοῦ ὁποῖο βρισκόταν ἕνα παράθυρο ἀνοιχτό. Ὁ Χόλμς ἔπαιξε ἀμέσως ἐκεῖ καὶ σὺβουνας πάνω ἀπ' αὐτό, εἶδε νὰ κυλοῦν ἀπὸ κάτω τὰ μαύρα νερά τοῦ Ταμέσως. Μὰ συγχρόνως ἔκανε καὶ μὴ ἄλλη σπουδαία ἀνακάλυψη. Μὴ σκουρῆνα σάλα ἦταν δεμένη στοῦ παράθυρο καὶ ἔφτανε ὡς κάτω στοῦ ποτάμι.

— Ἀπὸ δὴ χωρὶς ἄλλο, θὰ κατέβριξε ὁ Μπλάκβηλ! σκέφτηκε ὁ Χόλμς. Δὲν χάθηκε βέβαια μέσα στοῦ νεροῦ. Σίγουρα θὰ τὸν περιμένε ἀπὸ κάτω κανένα ποταμόπλοιο καὶ τὸν παρέλαβε. Διάβολε! Μοῦ φαίνεται ἀρεσάτῃ μυστηριώδης ἡ ἐκδρομὴ αὐτῆ τοῦ Μπλάκβηλ στοῦ ποτάμι. Γιὰ νὰ διευκρινίσω τὸ μυστήριον αὐτό, πρέπει νὰ περιμένω ἔδω τὴν ἐπιστροφὴ του. Ἄλλὰ μπορεῖ ν' ἀργήσῃ. Μπορεῖ νὰ γυρῆσῃ αὐριο τὸ πρῶτο. Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ γυρῆσῃ ἀμέσως. Πάντως πρέπει νὰ εἰδαποῦσῃ τὸ Χάρου.

Καὶ μὲ τὴ σκέψη αὐτῆ, ὁ Χόλμς βγήκε ἀπ' τὸ σπίτι καὶ ἔπαιξε στοῦ τηλεγραφεῖο τῆς ὁδοῦ Ντέιφρορντ. Ἐκεῖ ἔγραψε καὶ ἔστειλε τὸ ἔξῃς τηλεγράφημα:

«Οἰκίαν Σέρλοκ Χόλμς, Νικτωρία-Στρή. — Ὁ Χάρου πρέπει νὰ ἔλθῃ ἀμέσως εἰς ὁδὸν Ντέιφρορντ, εἰς οἰκίαν μὲ τρεῖς σταυρούς, εἰς ἀπόστασιν εἰκοσι βῆματων ἀπὸ πύργου Ρέιμινγκτον. Νὰ περιμένῃ πρὸ τῆς θύρας ἀπέναντι, μέχρι ἐπανόδου μου ἢ διαζιβάσεως ὀδηγῶν».

Κατόπιν ὁ ἀστυνομικὸς ἔκανε μὴ μικρὴ λοιποδοσία μέσα στοῦ τηλεγραφεῖο. Ὑπεβαίρεσε ἕνα κόκκινο μολύβι, τὸ τσέπωσε καὶ βγήκε ἔξω. Μόλις ἔφτασε πρὸς στοῦ ἐγκαταλειμμένο σπίτι, χάραξε μὲ τὸ κλεμμένο μολύβι τρεῖς κόκκινους σταυρούς ἀριστερὰ στὴν πόρτα του. Κατόπιν μπήκε μέσα, ἀποφασισμένος νὰ περιμένῃ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Μπλάκβηλ διόληρη τὴ νύχτα. Ἀνακάλυψε σὲ μὰ γονία κάποια μεγάλη κάσσα, στὴν ὁποία καὶ κάθησε, ἀφοῦ προηγουμένως τοποθέτησε δίπλα του τὸ περιστροφὸ τοῦ.

Εἶχε ὅμως καὶ ἕνα ἄλλο πλοῖο: τὸ μαχαίρι πὸν εἶχε κλέψει ὁ Χάρου ἀπ' τὸ Μπλάκβηλ. Τὸ ἔβγαλε καὶ αὐτό καὶ τὸ τοποθέτησε ἐπάνω στὴν κάσσα, ἀποφασισμένος νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ στὴν ἀνάγκη.

Δυὸ ὄρες πέρασαν, χωρὶς νὰ σημεθῆ τίποτε ἀπολύτως. Ὁ Χόλμς, ἀκούμπισμένος σὸν τοῖχο, ἀφουγκραζόταν καὶ τὸν ἐλάχιστο κρότο. Ἄλλὰ ἐκτός ἀπ' τὸ θοῦβο μερικῶν περιέργων ποντικῶν πὸν ριφονδύνεσαν καὶ ἔβγαναν ἔξω ἀπ' τὶς τρύπες τους καὶ ἀπ' τὸν μονό-

του φλοίσβο τῶν κημάτων τοῦ Ταμέσως πὸν ἔσπαζαν κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο, δὲν ἀκούγονταν τίποτ' ἄλλο. Κάθε τόσο μερικὰ συννεφάκια ἔκρυβαν τὸ φεγγάρι.

Ἐξαφνα, ὁ Χόλμς ἔνοιωσε πὸς τὸν ἐκυρῆσε ὁ ἔννος. Ἄλλὰ ἐνὸ ἔλειψε, ὅτι μποροῦσε ν' ἀντισταθῆ ἀκόμα στὴ νύστα του, τὰ μάτια του ἔκλεισαν βαρεῖα καὶ —πράγμα πὸν δὲν τοῦ εἶχε σημεθῆ ποτὲ ἀπὸ τότε πὸν κατεδίωξε ἐγκληματίας— ἀποκοιμήθηκε.

Ἡ σελήνη, πὸν εἶχε προβάλλει πάλι ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σύννεφα, φάτισε τὸ κεφάλι τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ τόνιξε τὰ δυνατὰ χαρακτηριστικά τῆς ἐνεργητικῆς του μορφῆς.

ΣΤ' ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ

— Ἐ, συνάδελφε... κατὰ τὸν ἔννο πὸν ἔχεις, θάβλεπε κανεὶς πὸς ἔαργόνησε ἔφτὰ νύχτες.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔπαιξε ἔξαφνα, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ν' ἀνηχοῦν σ' αὐτὰ του. Καθὼς ἀνοιξε τὰ μάτια του, τὰ βλέμματά του ἔπεσαν σ' ἕνα κοντόχοντρο ἄνθρωπο μὲ ρούχα ναυτικοῦ, πὸν τὸ πρόσωπό του ἦταν βλοσυρομένο, ἡ μύτη του πλακοεισθετὴ καὶ τὰ μάγουλά του φουσκωμένα.

— Ἐσένα ἔβαλε ἀπάνω ὁ «Μπὸς» (ὁ ἀρχηγὸς) νὰ φυλάξῃς;

Τότε ὁ Χόλμς ἀπάντησε ἀδίστακτα:

— Ναί... Ὁ Μπὸς ἔφαινε μὲ τὸ πλοῖο καὶ τὸν περιμένο νὰ γυρῆσῃ...

— Τότε, θὰ περιμένῃς πολὺ. Δὲν ξέρεις, ὅτι ὁ Μπὸς θὰ μείνῃ τρεῖς μέρες ἐκεῖ κάτω; Ἐχει νὰ κανονίσῃ πολὺ σπουδαῖες ὑποθέσεις. Πᾶω νὰ τὸν βροῦ. Ἐρχεσαι καὶ εὐὸ μαζὸ μου;

— Μὰ τὴν πίστι μου, καί, ἀπάντησε ὁ Χόλμς.

Ἀκριβῶς καὶ ἐγὼ σκεφτόμουν νὰ πάω ἐκεῖ κάτω.

Ὁ Χόλμς τὰ ἔβλεπε αὐτὰ, χωρὶς νὰ ξέσῃ διόλου τί ἔσημαινε αὐτὸ τὸ ἐκεῖ κάτω. Φρόντιζε ὅμως ν' ἀπαντᾷ μὲ τέτοιο τρόπο, ὅστε ὁ ἄγνωστος νὰ μὴ συλλαιβάνῃ τὴν παραμικρὴ ὑποψία.

— Ἀλήθεια! εἶπε ὁ κοντόχοντρος ἄνθρωπος. Εἶνε περιεργο πὸς δὲν σὲ γνωρίζω. Ἐχεις ποτὸν καρὸ πὸν εἶσαι στὴ συμμορία;

— Ἐγὼ; ἔκανε ὁ Χόλμς. Ναί, ἔχω πολὺν καρὸ. Ἐσένα σὲ ξέρω.

γιατὶ σ' ἔχω δεῖ πολλές φορές...

— Διάβολε! Κι' ἐγὼ νὰ μὴ μποροῦ νὰ θυμηθῶ τὸ πρόσωπό σου... Ἐσοῦ ὅμως μὲ ξέρεις, γιατί ὅλα στὴ συμμορία ἔφαινε τὸν «Ξεγδαρμένο».

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ ἄγνωστος ἔβγαλε τὸ καπέλο του. Ὁ ἀστυνομικὸς, ἀπ' τὸν ὁποῖο δὲν διέφευγε τίποτε, κατάλαβε ἀμέσως γιατί τὸν ὀνόμαζαν ἔτσι. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε πέσει φαίνεται στοῦ Φάρ—Οἰδστ τῆς Ἀμερικῆς στὰ χέρια τῶν ἐμφυλοδέρμων, οἱ ὁποῖο, κατὰ τὴ συνθήκη τους, τοῦ ἔδωσαν τὸ κρανίο.

— Πρέπει, ἔξακολούθησε ὁ Ξεγδαρμένος, νὰ θεωρῆς τὸν ἐάντο σου εὐτυχισμένο, γιατί εἶδα τὸ μαχαίρι αὐτὸ κερραμένο ἐπάνω στὴν κάσσα. Ἄλλοιως, ἂν δὲν τὸ ἔβλεπα θὰ σ' ἀνάγκαζα νὰ κάνῃς ἕνα μπάνιο σὸν Τάμεσι!...

— Τὸ ἴδιο θάβανα καὶ ἐγὼ, εἶπε ὁ Χόλμς, ἂν ἔβλεπα κανένα νὰ κοιμάται σ' αὐτὴ τὴν κάσσα, χωρὶς τὸ μαχαίρι δίπλα του, γιατί αὐτὸ θὰ σήμαινε, ὅτι δὲν εἶνε δικὸς μας.

— Φυσικά, ἀπάντησε ὁ Ξεγδαρμένος, τὸ μαχαίρι αὐτὸ εἶν' ἕνα ἀπὸ τὰ σημεθῆ ἀναγνωρίσεως τῶν μελῶν τῆς συμμορίας μας. Ἄμα τὸ εἶδα, κατάλαβα ὅτι ἀνήκες καὶ σὺ στὴν ἑταιρεία τῶν πειρατῶν τοῦ Ταμέσως.

Ὁ Χόλμς ἔνοιωσε μέσα του μὴ ἀτέρανῃ χαρὰ, γιατί ἡ τύχη τὸν εἶχε φέρει στὰ ἴχνη τῶν φοβερῶν ἐκείνων πειρατῶν, τῶν ὁποῖων τὸ κρησφύγετο ἀδυνατοῦσε ν' ἀνακαλύψῃ ἡ ἀστυνομία. Ἀσφαλῶς δὲ καὶ ὁ Μπλάκβηλ θὰ εἶνε καὶ αὐτὸς πειρατῆς τοῦ Ταμέσως, ἴσως μάλιστα... ὄχι ἴσως, ἀλλὰ σίγουρα, θὰ εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμο-

Ἐνα ἐκτυφλωτικὸ φῶς πλημμύρισε ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ...

ρίας, ο «Μπόξ».

Ο Ξεγδαρμένος πλησίασε έντομα μεταξύ του παράθυρου κι' άρχισε να κατεβαίνει τη σχοινιάνα σκάλα.

— 'Αλλά πού πάει; αναρωτήθηκε ο Χόλμς. Δεν βλέπω πλοίο ή βάρκα πουθενά. Δεν πιστεύω νάχη σκοπό να πηδήσει μέσα στον Τάμεσι;

'Επειδή όμως ήξερε, ότι ή άπλοικότητας καμιάς ερωτήσεως μπορούσε να τον προδώσει, προτίμησε να σωπάσει κι' άκολούθησε τον Ξεγδαρμένο, ο οποίος είχε κατέβει σε ύψος τριών δακτύλων απ' τα νερά του ποταμού.

— Περιμένε λίγο, του είπε, να τραβήξω προς τα έξω καμιά βάρκα.

Κι' άμέσως ο Χόλμς τον είδε να κρατιέται με το ένα χέρι του απ' τη σκάλα, να σκύβει πολύ χαμηλά και προς μεγάλη του έκπληξη, να τραβάει από κάποιον μεγάλο κούφωμα, που βρισκόταν κάτω απ' το σπίτι, μία βάρκα.

Ο Ξεγδαρμένος πήδησε πρώτος σ' αυτή κι' ο Χόλμς τον έμυήθη με άμέσως.

"Όταν κάθησαν ο ένας απέναντι στον άλλο, ο πειρατής είπε στον άστυνομικό :

— Και τώρα, έμπρός, σύντροφε. Σ'ν θά τραβήξω κομπι κι' εγώ θά πάσω το τιμόνι. Φρόντισε να κινήσει γρήγορα, για να φτάσουμε στο νησί σε είκοσι λεπτά...

'Η πληροφορία αυτή ήταν πολύ ενδιαφέρουσα για τον άστυνομικό, γιατί μάθαινε έτσι, ότι ή φυγή των πειρατών βρισκόταν σ' ένα νησί, που πιθανόν θά βρισκόταν στο στόμιο του Ταμέσως.

Ο Σέρλοκ Χόλμς κοπιηλατούσε γρήγορα κι' ή βάρκα πετούσε επάνω στα νερά. Ο Ξεγδαρμένος τη διηύθυνε τώρα προς το στόμιο του Ταμέσως.

— 'Έχεις πολύ καιρό να πιάς στο νησί; τον ρώτησε.

Ευτυχώς όμως, χωρίς να περιμένη απάντηση, έξακολούθησε :

— 'Εγώ έχω δυό μήνες που δεν πάτησα το πόδι μου εκεί. Δεν τό ξέρεις λοιπόν πως είχα δυό μήνες στο φρέσκο;

— Σ'ε βοήθησαν τα λαγωνικά της άστυνομίας; ρώτησε ο Χόλμς γελώντας. "Άκουσα τό Μπλάκβηλ να μιλάει για σένα...

— Ναί, με πιάσανε για τό τίποτε και με πήγανε στο φρέσκο. 'Επειδή πιάστηκα μ' ένα ναύτη σ'ε μια ταβέρνα και του έσπασα μια μπιτιάνα στο κεφάλι. 'Εσείς, καθώς μαθαίνω, τώρα τελευταία, κάνετε χρυσές δουλειές...

— Ναί... Βέβαια... Τό χρυσάφι δεν λείπει ποτέ απ' τους πειρατές του Ταμέσως.

— 'Αλήθεια, έκανε ο Ξεγδαρμένος, αυτός ο Μπλάκβηλ είναι καταχθόνιος. Είναι μοναδικός για να τραβάει τους ανθρώπους ως τις όχθες του Τάμεσι ή να τους αναγκάζει να κάνουν ένα περιπάτο με τη βάρκα. Μόνο σ' ένα πράγμα δεν είμαι σύμφωνος μαζί του...

— Σ'ε τί; τον ρώτησε ο Χόλμς.

— Στή μουσική τέχνη με τις βελόνες!...

Ο Χόλμς, άκούγοντας την απάντηση αυτή, ταράχτηκε τόσο, ώστε τό κομπι του χτύπησαν όρμητικά τό νερά κι' ή βάρκα λίγο έλειψε να τοιματάρη. 'Αμέσως όμως ο άστυνομικός με μια επιδέξια κίνηση άποκατέστησε την ίσορροπία της κι' απάντησε :

— Βρίσκεις λοιπόν, ότι δεν είναι σωστό να χώνη ο Μπλάκβηλ βελόνες στο μυαλό των θυμάτων του, για να τό κάνει άνικανα να μιάς προδώσει;

— Ναί... Τό βασανιστήριο αυτό είναι φρικώδες. "Επειτα δεν είναι και σίγουρο. "Αν κανένας απ' αυτούς τους ανθρώπους, τους όποιους τραβάνουμε κι' άφίνομε στους δρόμους, έπανακούσει τό λογικό του, όλοι είμαστε χαμένοι...

— Ναί, έκανε ο Χόλμς. Είναι όμως αδύνατο να έπανακτήσει κανείς απ' αυτούς τό λογικό του.

— 'Αδιάφορο! 'Εγώ θά προτιμούσα απλούστατα να τους πιάξω μέσα στον Τάμεσι. "Ενα σχοινι στο λαμύ κι' ένα μακροδοτι μέσα στο νερό... Αυτό είναι τό πιο σίγουρο απ' όλα.

— Ξέρεις, Ξεγδαρμένε, γιατί ο Μπλάκβηλ δεν σκοτώνει τα θύματά του;

— Ω! γιατί, απλούστατα, θέλει ν' άναστατώσει τό Λονδίνο. Ξεκαρδίζεται στα γέλια, βλέποντας, ότι ή άστυνομία δεν κατορθώνει ν' ανακαλύψει από πού προέρχονται όλοι αυτοί οι τρελλοί. "Ως τώρα κανείς δεν κατάλαβε πως έχασαν τό λογικό τους τόσο άνθρωποι... 'Αλλά, διάβολε, διακρίνω τό νησί εκεί κάτω... Καλό κομπι τραβάς, φίλε μου... 'Αλλά πως διάβολο σ'ε λένε; Δεν ξέρω τ' όνομά σου...

Ο Χόλμς, ο όποιος είχε προβλέψει την ερώτηση αυτή, απάντησε άδιστακτα :

— Είναι τό «Σιδερένιο Χέρι».

Συγχρόνως σκέφτηκε, ότι ήταν καιρός να ένεργήσει. Δεν μπορούσε βέβαια ν' αποβιασθή στο νησί μαζί με τον Ξεγδαρμένο. 'Αλλά πως να τον ξεφορτωθή; "Ενα μόνο μέσο ύπήρχε. Να τον καταστήσει άνικανο να κινή τό παρανομή.

Βρισκότουσαν σ' απόσταση ενός τετάρτου του μιλλιόν απ' τό νησί, τό όποιο ξεπρόβαλε μέσ' απ' την πυκνή όμίχλη του Ταμέσως.

— Γκόνταμ! φώναξε ο Χόλμς και σήκωσε τό κομπι του έξω απ' τό νερό. Νομίζω πως έσπασε τό κομπι αυτό. Τό ρεύμα εδώ είναι πολύ δυνατό.

— 'Εσπασε; είπε ο Ξεγδαρμένος κι' έγερσε πάνω απ' την κομπιστή για να κοιτάξει. "Εσπασε, Σιδερένιο Χέρι, τό κομπι; Μά εγώ δεν βλέπω τίποτε.

Ο Ξεγδαρμένος δεν είπε πια τίποτε. "Εβγαλε μόνο μια βαθειά κραγή.

Ο Σέρλοκ Χόλμς είχε σκεφθεί μ' άστραπιαία ταχύτητα κι' είχε καταφέρει μ' όλες του τις δυνάμεις ένα τρομερό χτύπημα επάνω στο κεφάλι του πειρατού, ο όποιος σωριάστηκε κάτω άναίσθητος. Τότε ο άστυνομικός, χωρίς να χάσει καιρό, του έδεσε τα χέρια και τα πόδια κι' έχωσε ένα μαντήλι μέσα στο στόμα του.

Κατόν ο Χόλμς προσπάθησε να προσεγγίσει στο νησί και ν' αποβιασθή σ' ένα μέρος που θά τον έφρυξαν οι θάμνοι. "Άρχισε λοιπόν να κοπιηλατή έντελώς άδόρμθα.

Βρισκόταν τώρα σ'ε 200 γιάρδων απόσταση. 'Απ' εκεί διέκρινε ένα σπίτι χτισμένο επάνω σ'ε σιδερένια κωρύματα, για να προφυλάγεται απ' τις καλλιόρες του Ταμέσως, κατά τό φθινόπωρο. Κανένα φως δεν φαινόταν στα παράθυρά του.

Ο Χόλμς έν τούτοις, έκανε φρόνιμο να διευθύνη τη βάρκα του προς τ' άριστερά.

"Εξαφνα όμως άκουσε ένα ελαφρό θόρυβο. "Εκτύπησε προς τό σπίτι και είδε ένα απ' τα παράθυρά του ν' ανοίγη.

Συγχρόνως ένας άνθρωπος φάνηκε στην άκτι και του φώναξε :

— Τό σύνθημα! Τό σύνθημα!

— Διάβολε! συλλογίστηκε ο Χόλμς. Δεν σκέφτηκε, ότι για να προσεγγίσει κανείς στο νησί, πρέπει να ξέρη τό μυστηριώδες σύνθημα. "Αν τό ήξερα, θά τό μάθαινα απ' τον Ξεγδαρμένο, άπειλώντας τον πως θά τον σκοτώσω.

Και ύψώνοντας τό μαχαίρι του, φώναξε άδιστακτα :

— Να τό σύνθημα!... Δυό μήνες τώρα βρισκόμα στη φυλακή... Δεν μ' άναγνωρίζετε; Είμαι ο Ξεγδαρμένος.

Ο Χόλμς έβλεπε ότι, χάρις στο σκοτάδι, δεν θά τον άναγνώριζαν οι πειρατά. 'Αλλ' οι κακοδργοί είχαν λάβει όλα τους τα μέτρα. Γιατί, την ίδια στιγμή, απ' τη στέγη του σπιτιού εκείνου πετάχτηκε ένα ένκινητο φως, που πλημμύρισε όλη την έπιφάνεια του νερού γύρω.

'Ασφαλώς στο φως αυτό οι πειρατά θ' άναγνώριζαν πως δεν ήταν ο Ξεγδαρμένος. Ο Χόλμς κατάλαβε, ότι δεν έπρεπε να διατάσει κι' ότι έπρεπε να σωθή με κάθε τρόπο.

Γύρισε τη βάρκα του πίσω κι' άρχισε κατόπιν να τραβάει κομπι μ' όλη του τη δύναμη.

'Η βάρκα του άστυνομικού γλιστρούσε ανάλαφρα επάνω στα κήματα του Ταμέσως, όταν έξαφνα, άλλεπάλληλοι πυροβολισμοί άντήχησαν κι' ένα σωρό σφαιρές σφύριξαν γύρω απ' τ' αυτά του.

Ο Χόλμς, για να προφυλαχθή απ' τις σφαιρές, έβγαλε τον μάγχο απ' τη θέση του και τον τοποθέτησε στο πίσω μέρος της βάρκας.

Μά την ίδια στιγμή άκουσε να φωνάζουν πίσω του :

— Είναι σπυγόνος!... Είναι σπυγόνος!... Πρέπει να τον ξεμερδέσουμε, τον άθλιο!

Ο Χόλμς γύρισε πίσω και κύτταξε. Τά διαπεραστικά του βλέμματα διέκριναν τότε κάτι που έκανε τις τρίχες του κεφαλιού του ν' άνορθωθούν από φρίκη.

Ολόκληρος στολισμένος από δεκαπέντε και περισσότερες βάρκες βρισκόταν σ'ε απόσταση πενήντα γιάρδων πίσω του. Οι πειρατά του Ταμέσως τον κατεδίωκαν. Στην πλώρη της βάρκας που βρισκόταν πιο κοντά, ο άστυνομικός διέκρινε έναν άντρα, ο όποιος βρισκόταν όρθιος και άπειλητικός, με τό περιστροφικό του στο χέρι. Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν άλλος απ' τό Μπλάκβηλ, τον άρχηγό των πειρατών του Ταμέσως.

(Άκολουθεί)

